

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 32.

Ottende Session.

13de Møde.

Mandagen den 15de Decbr. Aften Kl. 7.

(Fors.)

J. N. Hansen (fortsat): Derfor Klageren kun faaer Ret til at see, hvad den anklagede Embedsmand anfører første Gang, han skriver, vil denne skrive meget, lidt første Gang, men forbeholde sig at skrive udsørligere næste Gang; saa derved vilde slet Intet være vundet. Ja, man kan sige, at det ville Embedsmændene ikke; men under denne Sags Behandling lærer man saa Meget om, hvorledes Embedsmændene ville bære sig ad, at man bliver mistånkeligere Dag for Dag, idet man af Folk, der ere kyndige i den Slags Sager, bliver bekendt med, hvorledes Embedsmænd bære sig ad for at undgaae, hvad der volder dem Ulempe, og igjennem den Række af Aar, vi have forhandlet dette Spørgsmaal, ere vi blevne meget oplyste i denne Henseende. Den ærede Rigsdagsmand vil altsaa deraf see, at der maa dog komme en Tid, hvor den anklagede Embedsmand ikke har Mere at anføre til sit Forsvar, og den antager jeg vil komme meget snart, naar han veed, at Klageren skal see Alt, hvad han skriver; men den vil derimod komme meget seent, naar han veed, at Klageren kun skal see det Første, han skriver. Endelig vil Klageren jo ogsaa blive uformuende til at skrive Mere; det Hele maa jo falde bort tilfældigt, naar man fra begge Sider har udtømt sig. Dermed troer jeg altsaa, at den første Indvending er besvaret.

Den anden Indvending er saa meget lettere at besvare; thi der staaer kun i Loven, at Klageren skal være berettiget til at see Erklæring-

gen fra den anklagede Embedsmand, førend Sagen afgjøres; men det at anlægge en Justits-sag imod en Embedsmand, er ikke Sagens Afgjørelse; thi saa skal man først procedere, og der er langt frem, forinden Sagen bliver afgjort. Denne Indvending vil altsaa aldeles ikke ramme Loven, den vil aldeles ikke lægge Justitsministeren eller hvilkenssømmelst anden Minister, det maatte paaligge, en Dags Hindring i Veien for vedblifelig at anlægge Justits-sag imod vedkommende Embedsmand.

Tienroth: Ja, jeg troer aldeles ikke, at det, som den ærede Rigsdagsmand har anført, hæver Indvendingen. Det er ikke derimod, at han skal see Erklæringen, at jeg har talt, men det er imod, at han skal ytre sig. Naar han skal ytre sig, maa der være en Ende paa Dittringerne, og den, som sidst har havt Ordet, maa være den, mod hvem Klagen er rettet, ellers er Retfærdigheden ikke skeet Fyldest. Hvad det 2det Punkt angaaer, at han har sagt, at fordi en Sag bliver anlagt, er den dermed ikke afgjort, saa maa jeg bemærke, at det dog er en Afgjørelse fra Ministeriets Side. Det er ligesom, at naar Ministeriet henviser Sagen til Retten, saa er det færdigt med den; det er altsaa den Afgjørelse, som Ministeriet i et saadant Tilfælde kan have. Jeg kan saaledes virkelig ikke forstaae Andet, end at den samme Inconsequents vedblivende maa være tilstede.

J. N. Hansen: Jeg skal dertil bemærke, at, saasnart en Minister tager en Klage tilfølg, og det gjør han, saasnart han sætter vedkommende Embedsmand under Tiltale, er derved Klagerens Hensigt opnaaet, saa er derved enhver yderligere Indhentning af Oplys-